

**Mária rádió 2012. november 4.
31. évközi vasárnap 2012.**

Bevezetés

Szeretettel köszöntöm a templomban jelenlevő testvéreket, és különösen is a Mária Rádió adását hallgató buzgó hívőket. Közülük is kiemelten a szeretetotthonokban élő idős testvéreket, és mindazokat, akik koruk, vagy betegségük miatt nem tudnak e nap eljutni a közelükben lévő templomba, és nem tudják hallgatni az Úr Jézus és az Írástudó párbeszédét a „Főparancsról”, a legfőbb parancsról szóló szavakat. Arról, hogy nem létezik csak istenszeretet emberszeretet nélkül, és emberszeretet istenszeretet nélkül. Hogy az Istenszeretet nélkül hová vezet (idézőjelben) „emberszeretet” tudjuk, tapasztaljuk. Emberek gyűlöletéhez, háborúkhöz és nyomorhoz. Az Istenszeretet emberszeretet nélkül pedig fából vaskarika. Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket, hogy hogyan gyakoroljuk mi a főparancsot, és bánjuk meg vétkeinket, hogy méltóképpen mutathassuk be ezt a szentmise áldozatot.

Kirié litánia

Urunk Jézus, bocsáss meg nekünk, hogy gyakran nem teljesítjük a szeretet nagy parancsát még családunkon belül sem. Uram! Irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem teljesítjük a szeretet nagy parancsát azokkal a legkisebb testvéreinkkel, akikkel azonosítottad Magadat. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy egyre kevésbé támogatjuk a szeretet által létre hozott intézményeket, kórházakat, szeretetotthonokat és az ott élőket, illetve gyógyulásukat várókat. Uram irgalmazz!

Evangélium után

"Embertársunkat pedig úgy szeretni, mint önmagunkat, többet ér minden égő- vagy véres áldozatnál."

Testvérek! Az evangélium arról a párbeszédéről számolt be, amelyben Jézus azt mondja el, hogy a vallásos életben melyik a főparancs. A gyakorlati keresztény életalakítás számára is nagyon fontos kérdés, hogy cselekedeteink irányításában melyik isteni törvény a legfontosabb.

A Jézus és az írástudó között létrejött párbeszéd a jeruzsálemi templom udvarán zajlik le. Ez a hely nagyon megfelelő erre a beszélgetésre. Ez az imádásnak és az égő- és véres áldozatok bemutatásának a helye. Ezért nagyon alkalmas környezet annak a kérdésnek a felvetéséhez, hogy a törvények közül melyik a leglényegesebb, melyik az első.

Az írástudó, aki most Jézushoz intézi kérdését, őszintén érdeklődik a válasz iránt. Nem akarja őt próbára tenni, nem akar neki csapdát állítani, valóban az érdeklő, hogy ez a próféta, Jézus, akire olyan sokan hallgatnak, miként vélekedik a kérdésről.

Neki majdnem hatszáz parancsról és tiltásról van tudomása, ezért nagyon is indokolt volt érdeklődése, hogy van-e ezek között legfontosabb. Jézus válaszában sincs semmi rendkívüli. Egy ismert vallásos gyakorlatra utalt. A "Halld Izrael" kezdetű imát, amelyet az első olvasmányban hallottunk, a jámbor izraeliták mindennap imádkozták. Ennek az imádságnak a szövegéhez tar-

tozott a főparancs első része. Miután az imádságban a hívő megvallotta, hogy az egyetlen Isten az ő Ura, ezt követte a felszólítás: ezt az Istent szeresse teljes szívvel, teljes lélekkel és erővel. Az imádság mindennapi ismétlése erősen meghatározza a hívő ember vallásos szemléletét.

Jézus szavaiban tehát nincs semmi feltűnő. Semmi olyant nem tartalmaz, amit vádként lehetne felhozni majd később ellene.

Mégis van benne valami újdonság. A főparancs nemcsak az embernek Istenhez fűződő viszonyát határozza meg, hanem az embernek emberhez fűződő kapcsolatát is!

Itt a templomban lett teljesen világos és egyértelmű, hogy ha szeretjük Istent igazán, ha őszintén szeretjük embertársainkat is, együtt érzők vagyunk velük.

Ez a szeretet a testi élet területén kezdődik, de kiterjed a lelkiéletre is. Az emberek iránti szeretet indít arra, hogy az éhezőket tápláljuk, a ruhátlanokat öltöztessük, a hajléktalanoknak fejük fölé tetőt biztosítsunk.

A lelkiélet megsegítésére irányuló szeretetszolgálatnak ugyancsak sokféle formája van. Az egyik legnehezebb feladat az, hogy azokat a lelki terheket igyekezzünk megszüntetni, amelyek valakit olyan életvitelre kárhóztatnak, ahol még rendes ennivalója sincsen. Ha valaki rabja lesz az alkoholnak és a drogoknak, akkor már keresetének egy jelentős részét kábítószerre fogja költeni.

Ha valaki olyan kevés lelki energiával rendelkezik, hogy nincs

kedve, vagy ereje dolgozni, még akkor sem, ha ebben a munkanélküliség világában is lenne neki lehetősége. Mondván szociális segélyből is megél munka nélkül. Ismerjük a régi mondást: A munka nemesít. Az ilyeneket sajnos nem, mert a munkátlan-ság egyre jobban legyengíti, lezülleszteti, s egyre jobban kivetkőzteti emberi mivoltából. Szenvedélybetegé lesz, és elkábított állapotban szörnyű tettekre lesz képes.

Szeretjük-e mi őket? S úgy szeretjük-e ezeket az embertestvéreinket, mint önmagunkat? Vagy kerüljük őket?

És azokat, akik nem a társadalom peremén élnek, de akik ellen-szenvesek számunkra, azokat, akiknek csak hibáikat tartjuk számon?

Jó lenne, ha egyre jobban tudatosodna bennünk, nincs istenszeretet emberszeretet nélkül, de ember-szeretet sem istenszeretet nélkül!

És hogyan szeretjük a velünk együtt élőket, a családtagokat? Hogyan hitvestársunkat? Hogyan gyermekeinket? Mennyit foglalkozunk egymással? Mennyire segítjük egymást? És hogyan idős szüleinket? Nem arra törekszünk-e, hogy szeretetothonba helyezzük őket.

Boldog II. János Pál pápa szavaival szeretném éleszteni az idősebb testvéreink iránti szeretetünket.

Idézem.

Nagyon szépen kérlek titeket,
Szeressétek az öregeket.
A reszkető kezű ősz apákat,
A hajlott hátú jó anyákat. . .
A ráncos, eres kezeket,
Az elszürkült, sápadt szemeket. . .
Én nagyon kérlek titeket,
Szeressétek az öregeket.

*A szentmise és a szentbeszéd
meghallgatható honlapunk „Galéria”
menüpontjában.*

Ne tegyétek őket szűk odúkba,
Ne rakjátok őket otthonokba.
Hallgassátok meg panaszukat,
Enyhítsétek meg bánatukat.
Legyen hozzájuk szép szavatok
Legyen számukra mosolyotok.
Én nagyon kérlek titeket,
Szeressétek az öregeket.

Jó lenne tudatosítani mindannyiunknak, hogy nincs istenszeretet emberszeretet nélkül, de emberszeretet sem istenszeretet nélkül!

Jó lenne azt is tudatosítani önmagunkban, hogy az Úr Isten minden gyarlóságunk és nyomorúságos mivoltunk ellenére is elfogadott és elfogad bennünket. De nemcsak bennünket, hanem hitvestársunkat, a maguk útját járó gyermekeinket, s öregedő, leépülő szüleinket, munkatársainkat, sőt főnökeinket is, még akkor is, ha idegeinkre mennek.

Feladatunk az Isten- és emberszeretet parancsát egymástól elválaszthatlanul gyakorolni. Nem elítélni másokat, hanem megérteni, s elviselni, hanem szeretni, segíteni. S másoknak, az élet szerencsétlenjein, megmenteni a fagyhaláltól a hajléktalanokat, segíteni peremhelyzetű embertestvéreinknek is szívünkben, időnkben és javainkból megfelelő mértékben juttatni.

Mert, e beszéd kezdetén idézett szentírási szavak szerint: ***embertársainkat úgy szeretni, mint önmagunkat, többet ér minden égő- és véres áldozatnál.***

Ámen.

(Dr. Frajka Félix)